

3

Síla lesa

Autobus projíždějící lesem náhle zabrzdil, jako by měl poruchu. Moje žena, která seděla na zadním sedadle od špiček u nohou až po prsa zabalená v dece jako mumie, se začala kácet k zemi, takže jsem ji podepřel a vrátil na místo. Báł jsem se, jaký vliv na ni bude mít nečekané přerušení spánku. Autobusu stála v cestě mladá rolnice s obrovským rancem na zádech. Mezi jejíma nohama bez pohnutí sedělo cosi připomínající zvíře. Když jsem se na to zaměřil, pochopil jsem, že je to dítě. Bylo ke mně obrácené zády a pod jeho malým, vystrčeným zadkem nepřírozně jasně zářila malá žlutá hromádka výměšků, jež ostře kontrastovala s tmným lesem na pozadí. Lesní cesta sevřená po obou stranách věčně zeleným porostem se před autobusem svažovala, takže rolnice s dítětem působili dojmem, jako kdyby se vznášeli třicet centimetrů nad zemí. Zatímco jsem je sledoval, vykláněl jsem nevědomky levou část těla z okna. Obestřel mě vágní pocit nebezpečí. Pocit, že na mě zpoza rozlehlých černých stínů propadlých skalisek, mezi které hledělo mé ztracené pravé oko, vyskočí a zaútočí cosi hrozivě beztvareho. Dítě se vyprazdňovalo žalostně dlouho. Soucítil jsem s ním, neboť mě jímá stejný stud, strach i netrpělivost.

Nad lesní cestou, kde jsme zastavili a která připomínala dno hluboké strouhy razící si cestu věčně zeleným, tmným porostem, jenž ji svíral z obou stran, se rozpínalo zimní nebe. Odpolední obloha postupně bledla, jako se mění barva tekoucího proudu, a pozvolna se snášela níž a níž. V noci bezpochyby překryje a uzamkne les jako mušle maso uvnitř. Jak mě to napadlo, zmocnila se mě klaustrofobie. I když jsem vyrostl hluboko v lesích, kdykoli jsem se skrze ně vracel do rodného údolí, nedokázal jsem se zbavit dusivé tíhy na prsou. Kdesi na dně tohoto pocitu dřímá stejný strach, který cítili mí dávní předkové, když z obav před mocným *čósokabem* po dlouhá léta prchali stále hlouběji a hlouběji do hvozdů, než objevili údolí kapkovitého tvaru, kterému se jakž takž dařilo odolávat lesní erozi, a tam se usadili. Zde prýštila pitná voda.

I mé dýchací cesty ucpával stejný, z představitosti vyvěrající strach, jaký nutil „prvního muže“ naší rodiny – vůdce uprchlíků – jako smyslů zbaveného nořit se při hledání údolí stále hlouběji a hlouběji do lesa.

Čósokabe. Tak se jmenovala mocná, hrozivá a všudypřítomná entita překračující čas a prostor. Když jsem jako malý zlobil, babička mi vyhrožovala: „Jen počkej, až si pro tebe z lesa přijde *čósokabe!*“ Slova, která dávala pocítit existenci strašlivého, všemocného *čósokabeho*, jenž obýval svět společně s námi, děsila tehdy nejenom mě, malé dítě, ale i ji, osmdesátiletou ženu...

Autobus vyjel z krajského města před dobrými pěti hodinami. V horském průsmyku, kde se cesta rozdělovala, všichni pasažéři krom nás se ženou přestoupili na autobus sjíždějící kolem lesa k moři. Cesta, která z krajského města vedla skrz nejhustší část lesa do našeho údolí a následně podél řeky, jež z údolí vytékala, zamířila zpět dolů a opět se v horském průsmyku napojila na trasu autobusu mířícího k moři, byla již v dezolátním stavu. Když jsem si uvědomil, jak moc vozovka pod námi v tmném lese zchátrala, v hloubi duše mě to nepříjemně zasáhlo. Z ponuré, téměř černé, neproniknutelné zeleně cedrů, jedlí a několika druhů